

Arrest

nr. 152 232 van 10 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en Koerdisch Aleviet te zijn. U bent geboren in Malatya, maar zou van kleins af aan met het gezin woonachtig zijn geweest in Istanbul, wijk Avcilar. U woonde hier tot uw vertrek naar België. Uw moeder is een Armeens christen, uw vader een Koerd en Aleviet.

Volgens uw verklaringen zou jullie familie al lange tijd problemen kennen met de Turkse autoriteiten omdat uw oom (langs moederskant) K.(...) lang geleden de guerrilla van de PKK (Koerdische Arbeiderspartij) had vervoegd. In 1995 zou hij in Sivas zijn opgepakt en hij zou nog steeds vastzitten in

Elbistan. Sindsdien zou jullie gezin onder druk zijn gezet, zou de politie een aantal keer zijn binnengevallen, jullie hebben beledigd en soms ook hebben geslagen.

Vanaf 2003, toen u nog op het lyceum zat, begon u zich bewust te worden van uw Koerdische identiteit en begon u actief te worden voor de Koerdische partij HDP. U nam deel aan manifestaties, verspreidde pamfletten, ging naar het partijbureau, etc. Op 12 oktober 2009 werd u plots thuis opgepakt door de politie en gedurende 115 dagen vastgezet. U werd er, samen met vele anderen, van beticht dat u een illegale organisatie of partij had opgericht. Gedurende de eerste dagen van uw detentie werd u mishandeld, daarna werd u overgebracht naar de gevangenis van Metris. In afwachting van jullie proces werden jullie na ongeveer 3,5 maanden vrijgelaten. Deze rechtszaak zou intussen nog steeds aan de gang zijn, u zou al een tiental keer voor de vijfde Correctionele Rechtbank van Kuşukcekmeçe zijn moeten verschijnen maar de zitting zou steeds zijn verdaagd. In deze zaak zou nog geen vonnis zijn gevel. Daarentegen zou u een tweetal jaar geleden thuis een document hebben gekregen waarin stond vermeld dat u, om totaal onduidelijke redenen, tot een gevangenisstraf van twee jaar werd veroordeeld. U ging hiertegen in beroep en heeft hier verder niets meer van vernomen.

Na uw vrijlating in 2010 zou u nog enkele keren zijn meegenomen door de politie en hierbij zou men zelfs uw hand een keer hebben gebroken.

Naar aanleiding van de protesten in en nabij het Taksim Gezi-park te Istanbul zou u in mei-juni 2013 opnieuw zijn opgepakt. U was bij deze manifestaties aanwezig en trachtte een kind te verdedigen tegen een charge van de politie. U werd meegenomen naar het commissariaat van Taksim, werd opnieuw mishandeld en na vijf dagen vrijgelaten. U keerde terug naar de manifestanten en zetten uw acties verder. Volgens uw familie riskeert u ook hiervoor gerechtelijk te worden vervolgd.

U verklaart dat u in Turkije door de politie met de dood wordt bedreigd. In 2014 zouden zij uw echtgenote hardhandig hebben gefouilleerd en zou zij hierbij verwondingen hebben opgelopen. U kwam tussen, kon haar nog naar huis brengen maar werd vervolgens zelf door de politie meegenomen. Kort daarna kon u weer beschikken.

Op aanraden van uw familie besloot u dat al deze pesterijen genoeg waren en dat u beter Istanbul kon verlaten. U vroeg een paspoort aan, geldig voor tien jaar, en kon via een passeur, aan wie u 10.000 euro moest betalen, een vals visum verkrijgen. Op 22 juni 2015 reisde u vanuit Istanbul naar Bodrum waar u het vliegtuig naar België nam. Op de luchthaven van Zaventem, bij aankomst aan de grenscontrole op 23 juni jl., diende u een eerste asielaanvraag in.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u na het gehoor volgende stukken neer: afgedrukte foto's van uw facebook en GSM waarop u deelneemt aan de demonstraties aan het Gezi-park en bij de opening van een lokaal HDP-kantoor, alsook een kopie van een proces-verbaal opgemaakt op 13 oktober 2009, een schrijven van uw oom K.(...) vanuit de gevangenis van Elbistan aan u in de gevangenis van Metris, een proces-verbaal van een huiszoeking in 2009 en tot slot een kopie van een medisch attest gericht aan het Parket-Generaal op 13 oktober 2009.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) nam op 16 juli 2015 een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 30 juli 2015 tekende u hiertegen beroep aan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) volgde in haar arrest (nr. 150 639) van 11 augustus 2015 de beslissing van het CGVS.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst maar verklaarde zich op 14 augustus 2015 een tweede maal vluchteling. U blijft bij uw oorspronkelijke verklaringen, nl. dat u een Koerd bent (uw ouders zijn deels van Armeense en deels van Koerdisch-Alevitische afkomst), dat jullie familie gekend is bij de overheid omdat uw oom twintig jaar geleden werd gevangengezet wegens PKK-activiteiten in het Zuidoosten van Turkije, dat u actief was voor de Koerdische partij HDP en lid werd van deze partij op 4 mei 2015, dat u in het verleden op vele momenten heeft geprotesteerd tegen het Turkse regime (oa. naar aanleiding van de Taksim Gezi-protesten) alsook tegen IS en dat u - alsook andere familieleden - bij talrijke gelegenheden door de Turkse politiediensten - werd opgepakt en mishandeld.

U legt volgende stukken neer ter ondersteuning van deze tweede asielaanvraag: een brief van uw oom uit de gevangenis van Elbistan (dd. 11 november 2009), een verklaring van uw Turkse advocaat Banu Güveren, twee Turkse proces-verbalen van huiszoeking, aanhouding en ondervraging van uw persoon

(dd. 13 oktober 2009), een attest van uw lokale vertegenwoordiger van HDP (dd. 22 juli 2015) en een attest van het Bureau voor de Rechten van de Mens te Istanbul (dd. 17 augustus 2015).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name dat u Turkije moest ontvluchten nadat u, als Koerd, in Istanbul opeenvolgende problemen ondervond met de Turkse autoriteiten.

In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er enerzijds onvoldoende geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas en de door u voorgehouden vrees voor vervolging. U diende tegen deze beslissing een beroep in waarna de RVV de beslissing van het CGVS over de gehele lijn bevestigde en eveneens tot het besluit kwam dat uw politieke verleden, uw Koerdisch engagement en lidmaatschap van HDP geenszins kon overtuigen, en dat u bijgevolg niet had aangetoond dat u omwille van politieke redenen in de negatieve aandacht van uw overheid was komen te staan.

U hebt tegen de beslissing van de RVV geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag uw initiële verklaringen blijft herhalen en in uw asielmotieven blijft volharden wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerdere vaststellingen van het CGVS en de RVV inzake uw eerste asielaanvraag.

U blijft immers herhalen dat u als Koerd en Aleviet meermaals werd lastiggevallen, opgepakt en veroordeeld door de Turkse autoriteiten en dat u omwille van het PKK-verleden van uw oom, alsook omwille van uw HDP-activiteiten nog steeds wordt geviséerd. Nogmaals, het louter herhalen van uw initieel vluchtrelaas, dat reeds uitvoerig door het CGVS werd beargumenteerd en hierbij werd gevolgd door de RVV, kan niet volstaan (zie vragenlijst DVZ meervoudige aanvraag, dd. 14 augustus 2015 en zie vertaling die werd toegevoegd).

U voegt ook enkele documenten toe aan uw tweede asielaanvraag. Echter, de brief van uw oom geschreven vanuit de gevangenis van Elbistan, zowel als het PV van een huiszoeking en arrestatie met daaropvolgend een PV van ondervraging (oktober 2009) legde u reeds neer in het kader van uw eerste asielaanvraag. Deze stukken werden in de eerdere beslissing van het CGVS reeds besproken en kunnen niet als nieuwe elementen worden aanzien. Bovendien bleek het PV van ondervraging onvolledig te zijn. Deze ontbrekende pagina('s) werden ook nu niet toegevoegd. Overigens, wat de situatie van uw oom betreft, dient toch te worden onderstreept dat de RVV in haar arrest duidelijk stelde dat het best mogelijk is dat hij al 20 jaar in de gevangenis van Elbistan verblijft, maar dat dit op zich geen reden is waarom uzelf in Istanbul problemen zou moeten vrezen met de Turkse overheid.

De overige stukken, met name het schrijven van uw advocaat, het attest van de lokale vertegenwoordiger van HDP, en het attest van het Bureau van de Rechten van de Mens te Istanbul,

vermogen evenmin de eerdere appreciatie van uw asielaanvraag door het CGVS in positieve zin te wijzigen.

Vooreerst is het duidelijk dat genoemde stukken op uw vraag of op vraag van uw familie zijn opgesteld en een gesolliciteerd karakter vertonen. Daarenboven is het wel zeer opvallend dat u plots een verklaring doorstuurt van 'uw advocaat' Banu Güveren terwijl u eerder verklaarde dat u inzake de rechtszaak die aanvang nam in 2009 (en tot heden nog onbeslist zou zijn) geen advocaat noch juridische bijstand had. Nadien gaf u aan weliswaar een advocaat nodig te hebben gehad mbt. de tweede rechtszaak tegen u teneinde een beroep tegen dat vonnis in te dienen. Bleek echter dat u diens naam niet kende, u herinnerde zich enkele zijn voornaam, nl. Ali. Dat u nu plots een verklaring doorstuurt van 'uw' advocaat, Banu Güveren, die perfect op de hoogte zou zijn van uw situatie in Turkije, is flagrant en strookt totaal niet met uw verklaringen in het kader van het gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS 1e asielaanvraag, dd. 6 juli 2015, p. 5). In hetzelfde verband dringt de vraag zich dan ook op waarom u of uw familie dan zo nalatig was en aan voormelde Banu Güveren geen informatie heeft gevraagd betreffende de redenen waarom u ongeveer twee jaar geleden plots en zonder dat u van iets wist een veroordeling van twee jaar gevangenis opliep. U verklaarde immers dat u totaal niet weet waarvan u werd beticht. Indien voormelde advocaat uw zaak/zaken opvolgt zou hij hier - en vervolgens ook u - toch een duidelijk antwoord moeten kunnen op geven. Dat dit niet het geval is ondergraaft opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging, alsook doet dit ernstige twijfels rijzen bij de herkomst van het door u neergelegde stuk.

Ook wat het attest van HDP betreft kan niet anders dan worden vastgesteld dat dit stuk ten uwen behoeven werd opgemaakt en, in het licht van alle eerdere vaststellingen van het CGVS en de RVV waarbij uw Koerdisch engagement ernstig in vraag werd gesteld, geen extra elementen toevoegt aan uw asielaanvraag. Daarenboven moet ook hier opgemerkt dat u ten overstaan van het CGVS heel duidelijk aangaf dat u géén lid was van HDP, wel een sympathisant die via diverse activiteiten de partij ondersteunde, zo stelde u. U voegde er zelfs aan toe dat, mocht u lid zijn geweest - wat u dus niet was - u nog meer problemen zou hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS 1e asielaanvraag, dd. 6 juli 2015, p.7). Dat u dan heden met een document afkomt waaruit uw recent lidmaatschap van HDP, nl. op 4 mei 2015 (volgens het attest en dus vóór uw vertrek uit Turkije), zou moeten blijken, is andermaal een frappante vaststelling die uw relaas nogmaals in een bedrieglijk daglicht plaatst.

Omtrent het attest, afkomstig van het Bureau van de Rechten van de Mens (dd. 17 augustus 2015), dient evenzeer te worden opgemerkt dat dit stuk enkel de verklaringen van N.(...) E.(...) - uw broer - herhaalt en aldus evenmin objectieve bewijswaarde bezit. Hij stelt daarin dat jullie familie 'altijd' om politieke en etnische redenen is vervolgd, omwille van wat uw oom is overkomen en omwille van u, dat er minstens één keer per week een inval van de politie bij jullie thuis is en dat dit alles onoverkomelijk is geworden. Het Bureau zelf voegt eraan toe dat u, in de omstandigheden geschetst door uw broer, in geval van terugkeer vanuit Brussel naar Istanbul zware straffen kan riskeren en in deplorabele detentieomstandigheden kan terecht komen. Opnieuw, deze stelling is enkel en alleen gebaseerd op de verklaringen van uw broer, die geen objectieve bron kan zijn én die duidelijk aangeeft dat u de familie om hulp heeft gevraagd aangezien u al 55 dagen vastzit in België. Dit document heeft, net zoals de andere stukken die u actueel voorlegt, een duidelijk gesolliciteerd karakter. Ook dringt de vraag zich op waarom uw broer (of één der wie van jullie familie) pas na 20 jaar vervolging door de Turkse overheid deze problemen - toch wanneer jullie stellen dat de situatie onhoudbaar is geworden - heeft gemeld bij het Bureau voor de Rechten van de Mens te Istanbul en dit al niet veel eerder zou hebben gedaan. Het is overduidelijk dat dit stuk enkel is opgesteld op uw vraag en ten behoeve van uw tweede asielaanvraag.

Tot slot, deze door u neergelegde stukken - met uitzondering van het attest van het Bureau van de Rechten van de Mens - zijn allemaal naar u doorgefaxte documenten en betreffen aldus kopieën. Zij hebben bijgevolg weinig of geen bewijswaarde. Noch de authenticiteit noch de herkomst ervan kan worden nagegaan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt

bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondig onderzoek van de huidige veiligheidssituatie in Turkije (zie kopie bij administratief dossier) blijkt dat het conflict in het naburige Syrië ook een impact heeft op de huidige veiligheidsomstandigheden. Sinds het begin van het conflict zijn veel Syrische vluchtelingen in Turkije aangekomen. Het gaat zowel om vluchtelingen die in kampen wonen, als om vluchtelingen die toevlucht in de steden hebben gezocht. Deze massale komst van vluchtelingen verstoort het evenwicht tussen de gemeenschappen in sommige grensprovincies zoals Hatay, en leidde tot spanningen tussen de verschillende bevolkingsgroepen. Het conflict in de stad Kobané (Ayn al-Arab) gaf eveneens aanleiding tot betogingen, die werden onderdrukt door de Turkse ordetroepen. Dit leidde tot de dood van een dertigtal deelnemers en tot de invoering van een avondklok in sommige provincies van het zuidoosten gedurende enkele dagen in oktober 2014. Op 20 juli 2015 werden Turkije opgeschrikt door een zelfmoordaanslag in de stad Suruç aan de Syrische grens. Volgens de Turkse autoriteiten was ISIL hiervoor verantwoordelijk. De PKK beschuldigde de Turkse autoriteiten van collaboratie met ISIL, een beschuldiging die Ankara ontkent. De aanslag maakt een einde aan het staakt-het-vuren dat sinds maart 2013 van kracht is. De PKK pleegde sindsdien aanslagen op Turkse veiligheidspersoneel. De Turkse autoriteiten voeren op hun beurt en luchtaanvallen en raids op bases van de PKK. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuen viel, is evenwel beperkt gebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat gewapende extreem-linkse of islamitische organisaties af en toe aanslagen plegen in Turkije. Ook de DHKP/C heeft haar gewapende acties sinds januari 2015 hervat. Deze acties zijn evenwel gericht tegen overheidsdoelwitten en eisen geen burgerslachtoffers. Tot slot vinden er sinds augustus 2014 sporadisch gewapende confrontaties plaats tussen de Hûda-Par en Hezbollah enerzijds en de Koerdische politieke beweging anderzijds, waarbij tientallen slachtoffers vallen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Turkije, en het staakt-het-vuren tussen de PKK en de Turkse overheid heden niet meer gerespecteerd wordt, kan niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Turkije - en meer bepaald in Istanbul waar u woonachtig was - sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dient nog opgemerkt dat u afkomstig bent uit Istanbul, waar sporadisch aanslagen worden gepleegd. Deze aanslagen zijn evenwel steeds gericht tegen overheidsdoelwitten. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Turkse burgers niet het doelwit zijn.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen

elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met name het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 1,12° van de vreemdelingenwet, van artikel 4, §1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling en werking van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 4, 1ste lid van de Kwalificatierichtlijn.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het non-refoulementbeginsel, van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen met name het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting. Ook verwijst verzoeker naar een manifeste appreciatiefout.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van het vertrouwensbeginsel, van artikel 1, 12° van de vreemdelingenwet en van artikel 4 §1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling en werking van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanvoert doch hierover niet de minste toelichting geeft, laat staan aangeeft op welke wijze deze bepalingen zouden zijn geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.5. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet.

In 's Raads arrest nr. 150 639 van 11 augustus 2015 werd onder andere vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden relaas en aan de vervolgingsfeiten van zijn eerste asielaanvraag. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In het arrest nr. 150 639 van 11 augustus 2015 werd het volgende overwogen: *“(…)Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat zijn asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is. Verzoeker maakt, zo stelt de commissaris-generaal, zijn beweerde vrees voor vervolging omwille van zijn Koerdische origine en engagement en omwille van zijn familiegeschiedenis geenszins aannemelijk.*

In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats vastgesteld dat wat verzoekers arrestatie in 2009 betreft, waarbij hij samen met ongeveer 250 anderen ervan beschuldigd werd een illegale partij en/of organisatie te hebben opgericht en in welk verband hij volgens zijn verklaringen een tiental keer ter zitting diende te verschijnen, verzoeker opmerkelijk genoeg niet weet met welke ‘verboden’ partij en/of organisatie hij in verband wordt gebracht. Evenzeer opmerkelijk is het gegeven dat verzoeker in dit verband op geen enkel moment een advocaat heeft gecontacteerd om zijn belangen te behartigen of hem bij te staan tijdens die talrijke zittingen, aldus de commissaris-generaal die vaststelt dat verzoeker hiervoor geen afdoende uitleg biedt. Betreffende de tweede rechtszaak die verzoeker vermeldt is het, zo luidt de beslissing voorts, totaal onduidelijk waarvan verzoeker werd beticht, en om welke reden hij, onverwachts en zonder dat hij van iets wist, werd veroordeeld tot een detentie van twee jaar. Alhoewel verzoeker in dit verband de advocaat A., wiens achternaam hij niet kent, zou hebben gecontacteerd om een beroep in te dienen, kan hij, zo wordt vastgesteld, geen enkele uitleg geven omtrent de gronden en/of redenen van deze ‘plotse’ veroordeling. In verband met verzoekers deelname aan de protesten rond het Taksim Gezi-park wordt erop gewezen dat het gegeven dat verzoeker nadat hij door de politie werd opgepakt en gedurende vijf dagen werd vastgehouden en vrijgelaten, nadien zijn protest hervatte op zich niet onmiddellijk wijst op een vrees voor vervolging ten aanzien van de Turkse politie. Er wordt ook op gewezen dat ofschoon deze protesten van ruim twee jaar geleden dateren en verzoeker blijkens zijn verklaringen nadien nog met hen in contact is gekomen, hij in dit verband nooit nog iets heeft vernomen van de Turkse politieke of gerechtelijke autoriteiten. Dat verzoeker hiervoor twee jaar na de feiten plots alsnog gerechtelijke vervolging zou riskeren, is, aldus de commissaris-generaal die zich dienaangaande ook baseert op informatie waarover hij beschikt en die aan het administratief dossier

werd toegevoegd, totaal niet plausibel. Voorts wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij verzoekers Koerdische engagement en bewustzijn. Dienaangaande wordt in de eerste plaats gewezen op de vaststelling dat verzoeker als Koerdisch Aleviet zijn taal van origine, het Koerdisch, niet machtig is. Alhoewel verzoeker aangeeft dat hij sympathiseerde met de HDP en voor deze partij ook actief was, is het opvallend dat hij niet de noodzaak voelde om binnen de kring van zijn HDP-medestanders het Koerdisch te gebruiken, zo stelt de commissaris-generaal die vervolgens opmerkt dat dit gegeven op zich de nodige twijfels doet rijzen omtrent verzoekers Koerdisch engagement, en haaks staat op zijn verklaring dat hij zich rond 2003 op het lyceum bewust werd van zijn origine en besloot om zich voor de Koerdische zaak in te zetten. Verder wordt vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt het Koerdische Newroz-feest te duiden. Deze vaststelling samen met het feit dat verzoeker verklaart dat het vier jaar geleden is dat hij Newroz heeft gevierd, doet ernstig twifelen aan zijn zogenaamde engagement voor de Koerdische zaak en voor de HDP aan wie het Newroz-feest zeker niet onopgemerkt zal voorbijgegaan zijn. Bijkomend wordt gewezen op een tegenstrijdigheid tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen omtrent zijn sympathie voor, zoals hij op het Commissariaat-generaal aangaf, dan wel actief lidmaatschap van de partij DHP, zoals hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde. Er wordt ook op gewezen dat verzoeker incorrecte verklaringen aflegde omtrent de periode vanaf wanneer de partijnaam HDP werd gebruikt. Ook het feit dat verzoeker er als Koerdisch activist geen graten in zag om zijn Turkse legerdienst in 2005-2006 te vervullen, wijst niet onmiddellijk op een verregaand engagement voor de Koerdische zaak, zo luidt de beslissing. Verder wordt opgemerkt dat het feit dat verzoeker in april dit jaar een geldig paspoort kon bekomen en hiermee legaal Turkije kon uitreizen een duidelijke indicatie is dat er in zijn hoofd geen sprake is van een persoonsgerichte vervolging. Daarnaast wordt vastgesteld dat de situatie op dit ogenblik in Turkije niet van dien aard is dat er sprake is van een reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde stukken zijn, zo stelt de commissaris-generaal vast, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van en volharden in zijn asielmotieven, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

Zo kan vastgesteld worden dat verzoeker niet aantoonbaar een bijzondere belangstelling te hebben voor de Koerdische strijd of het Koerdische volk en zijn cultuur. Verzoeker kan een oom hebben die sinds verzoeker 20 jaar is in de gevangenis zit voor PKK activiteiten. Dit is op zich geen reden waarom verzoeker door de Turkse overheid problemen zou krijgen. Verzoeker stelt altijd in Istanbul gewoond te hebben ook al is hij geboren te Darende, Malatya district. Verzoekers familie is van gemengde herkomst met name Koerdisch-Alevitisch en Armeens. Verzoeker kent geen Koerdisch en ter terechtzitting bevestigt hij dat hij in Istanbul is opgegroeid en zijn ouders hem geen politieke opvoeding hebben gegeven, zij wensten hun kinderen te beschermen. Uit de vaststelling dat hij evenmin bekend is met het grote Koerdische Newroz feest, kan enkel worden afgeleid dat verzoeker de Koerdische cultuur niet volgde. Ter terechtzitting wordt gesteld dat hij tijdens het gehoor wel bekend is met dit feest. Echter uit het CGVS-verhoor blijkt dat verzoeker vaag is en onjuist. Zo stelt hij zelf dat dit feest (in Istanbul) in "het geniep (...) 's avonds" wordt gevierd, wat een loutere bewering is. Verzoeker kent de datum niet van dit jaarlijks terugkerend feest en stelt onjuist (zie datum in maart) dat dit aan het begin van de zomer is (zie COI stuk 1). Waar verzoeker stelt "het is ongeveer 4 jaar geleden" dat hij voor het laatst Newroz vierde dan kan hieruit ook blijken dat hij niet politiek actief was nu uit de landeninformatie (bij het administratief dossier) blijkt dat de Koerdische politieke partijen een bijzonder groot belang hechten aan dit feest. Dit ontkracht verzoekers HDP lidmaatschap of dat hij (in een andere versie) sympathisant is van deze partij. Bijkomend kan nog worden gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet eenduidig kan stellen of hij lid of sympathisant is van de HDP en nog minder dat hij zich voor een sympathisant laat doorgaan indien hij volwaardig lid is.

Voorts kan uit het administratief dossier slechts blijken dat verzoeker dermate algemeen is en geen inhoud kan geven aan welke politiek van de Koerden hij dan ook zou aanhangen en waarom en bij welke "verboden politieke groepering" hij zou zijn ingedeeld. Indien verzoeker stelt dat hij werd ondervraagd door de Turkse overheid bij zijn beweerde aanhouding, dan konden deze slechts gelijke

vaststellingen doen. Het is dan ook niet mogelijk dat verzoeker niet zou weten van welke partij hij in 2003 lid werd te meer de HDP toen nog niet bestond. Immers indien verzoeker tegen de wil van zijn ouders aan politiek deed moest hij een grotere inspanning doen om tot de partij politiek toe te treden. Het is dan ook niet aannemelijk dat iemand met een dergelijke overtuiging niet zou weten bij welke partij hij aansloot. Ter terechtzitting wordt gesteld dat hij wel wist dat de HDP niet bestond in 2003 (of 2002 zoals hij ter terechtzitting stelt). Echter in zijn CGVS-verhoor stelt verzoeker duidelijk "In 2003, op het lyceum, begon ik (...) deel te nemen aan activiteiten van de alevitische gemeenschap en van de partij HDP". Pas wanneer verzoeker later in het gehoor specifiek over de HDP gevraagd wordt, kan hij enige historiek geven. Dit komt ingestudeerd voor en ook ter terechtzitting blijkt dat verzoeker zich intussen wat bijgeschoold heeft. Verzoekers politieke verleden en lidmaatschap kan niet overtuigen.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken, door hem in de bijgevoegde inventaris omschreven als "Brief M.C., voorzitter van de afdeling HDP-Enenyurt Istanbul", "Brief advocaat B.G." en "Bewijs betaling lidgeld HDP" zijn niet voorzien van voor eensluidend verklaarde vertalingen, zodat deze documenten conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Deze stukken zijn dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van zijn relaas ook maar enigszins te herstellen te meer documenten hoe dan ook ondersteund dienen te worden door geloofwaardige verklaringen. De Raad hecht hoe dan ook geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoeker heeft ter terechtzitting nog talrijke stukken die hij niet wenst neer te leggen. Zijn advocaat verklaart dat zij eerst zijn gerechtelijk dossier zal opvragen inzake de hangende beroepsprocedure.

Verzoeker wenst ter terechtzitting nog te benadrukken dat hij gefolterd werd. Wanneer ter terechtzitting wordt gesteld dat dit zware beweringen zijn, specificeert hij dat "zijn nagels waren uitgetrokken". Verzoeker lacht hierbij en stelt dat hij wel de littekens wil tonen die hij heeft. De voorzitter herhaalt ter terechtzitting dat verzoeker geen medisch getuigschrift neerlegt om dit aan te tonen. Uit het administratief dossier blijkt dat het medisch document kort is ingevuld –en in zoverre authentiek– kan hieruit geen foltering blijken. Meer nog verwerende partij stelt dat hij in het CGVS-verhoor meldde dat zijn hand op straat gebroken werd en waar hij stelt dat hij op het politiecommissariaat werd meegenomen, verklaart hij dat hij elektrische shocks kreeg en "ze hebben water in mijn mond gegoten" (dus niet/moeilijk traceerbare handelingen). De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker ook over deze verklaringen geheel incoherent is en ter terechtzitting heeft hij hiervoor geen verklaring. Verzoeker toont dan ook niet dat hij omwille van politieke redenen in de negatieve aandacht staat van zijn overheid.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu naar onder meer rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch omtrent o.a. mensenrechtenschendingen in Turkije en vervolging van (politieke) opposanten en een artikel van het Koerdisch Instituut te Brussel van 19 november 2012 -niet of weinig actueel dus-, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten. Nu zij op generlei wijze door verzoeker worden ontkracht of weerlegd blijven de motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.4. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Turkije, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied,

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker verwijst ter zake naar (informatie omtrent) de strijd van het Turkse leger/de Turkse autoriteiten tegen mogelijke aanhangers van de verboden Koerdische partij PKK, de terreurorganisatie IS alsook linkse groeperingen die tegen de regering gekant zijn. Echter, noch uit de informatie bijgebracht door verzoeker, noch uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier blijkt dat, en verzoeker brengt voor het overige geen informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat de actuele situatie in geheel Turkije er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, of van dien aard dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemde bepaling. Verzoeker komt overigens uit Istanbul.

2.5. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Er kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) van de vreemdelingenwet aldus nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

2.6. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het veelvuldig aanhalen van door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, zonder evenwel in het minst in concreto te verduidelijken/uiteen te zetten op welke wijze deze door de bestreden beslissing zouden worden geschonden.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.”

2.6. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.7. In de bestreden beslissing wordt terecht het volgende overwogen: “(...)Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name dat u Turkije moest ontvluchten nadat u, als Koerd, in Istanbul opeenvolgende problemen ondervond met de Turkse autoriteiten.

In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er enerzijds onvoldoende geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas en de door u voorgehouden vrees voor vervolging. U diende tegen deze beslissing een beroep in waarna de RVV de beslissing van het CGVS over de gehele lijn bevestigde en eveneens tot het besluit kwam dat uw politieke verleden, uw Koerdisch engagement en lidmaatschap van HDP geenszins kon overtuigen, en dat u bijgevolg niet had aangetoond dat u omwille van politieke redenen in de negatieve aandacht van uw overheid was komen te staan.

U hebt tegen de beslissing van de RVV geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag uw initiële verklaringen blijft herhalen en in uw asielmotieven blijft volharden wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerdere vaststellingen van het CGVS en de RVV inzake uw eerste asielaanvraag.

U blijft immers herhalen dat u als Koerd en Aleviet meermaals werd lastiggevallen, opgepakt en veroordeeld door de Turkse autoriteiten en dat u omwille van het PKK-verleden van uw oom, alsook omwille van uw HDP-activiteiten nog steeds wordt geviséerd. Nogmaals, het louter herhalen van uw initieel vluchtrelaas, dat reeds uitvoerig door het CGVS werd beargumenteerd en hierbij werd gevolgd

door de RVV, kan niet volstaan (zie vragenlijst DVZ meervoudige aanvraag, dd. 14 augustus 2015 en zie vertaling die werd toegevoegd).

U voegt ook enkele documenten toe aan uw tweede asielaanvraag. Echter, de brief van uw oom geschreven vanuit de gevangenis van Elbistan, zowel als het PV van een huiszoeking en arrestatie met daaropvolgend een PV van ondervraging (oktober 2009) legde u reeds neer in het kader van uw eerste asielaanvraag. Deze stukken werden in de eerdere beslissing van het CGVS reeds besproken en kunnen niet als nieuwe elementen worden aanzien. Bovendien bleek het PV van ondervraging onvolledig te zijn. Deze ontbrekende pagina('s) werden ook nu niet toegevoegd. Overigens, wat de situatie van uw oom betreft, dient toch te worden onderstreept dat de RVV in haar arrest duidelijk stelde dat het best mogelijk is dat hij al 20 jaar in de gevangenis van Elbistan verblijft, maar dat dit op zich geen reden is waarom uzelf in Istanbul problemen zou moeten vrezen met de Turkse overheid.

De overige stukken, met name het schrijven van uw advocaat, het attest van de lokale vertegenwoordiger van HDP, en het attest van het Bureau van de Rechten van de Mens te Istanbul, vermogen evenmin de eerdere appreciatie van uw asielaanvraag door het CGVS in positieve zin te wijzigen.

Vooreerst is het duidelijk dat genoemde stukken op uw vraag of op vraag van uw familie zijn opgesteld en een gesolliciteerd karakter vertonen. Daarenboven is het wel zeer opvallend dat u plots een verklaring doorstuurt van 'uw advocaat' Banu Güveren terwijl u eerder verklaarde dat u inzake de rechtszaak die aanvang nam in 2009 (en tot heden nog onbeslist zou zijn) geen advocaat noch juridische bijstand had. Nadien gaf u aan weliswaar een advocaat nodig te hebben gehad mbt. de tweede rechtszaak tegen u teneinde een beroep tegen dat vonnis in te dienen. Bleek echter dat u diens naam niet kende, u herinnerde zich enkele zijn voornaam, nl. Ali. Dat u nu plots een verklaring doorstuurt van 'uw' advocaat, Banu Güveren, die perfect op de hoogte zou zijn van uw situatie in Turkije, is flagrant en strookt totaal niet met uw verklaringen in het kader van het gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS 1e asielaanvraag, dd. 6 juli 2015, p. 5). In hetzelfde verband dringt de vraag zich dan ook op waarom u of uw familie dan zo nalatig was en aan voormelde Banu Güveren geen informatie heeft gevraagd betreffende de redenen waarom u ongeveer twee jaar geleden plots en zonder dat u van iets wist een veroordeling van twee jaar gevangenis opliep. U verklaarde immers dat u totaal niet weet waarvan u werd beticht. Indien voormelde advocaat uw zaak/zaken opvolgt zou hij hier - en vervolgens ook u - toch een duidelijk antwoord moeten kunnen op geven. Dat dit niet het geval is ondergraaft opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging, alsook doet dit ernstige twijfels rijzen bij de herkomst van het door u neergelegde stuk.

Ook wat het attest van HDP betreft kan niet anders dan worden vastgesteld dat dit stuk ten uwen behoeven werd opgemaakt en, in het licht van alle eerdere vaststellingen van het CGVS en de RVV waarbij uw Koerdisch engagement ernstig in vraag werd gesteld, geen extra elementen toevoegt aan uw asielaanvraag. Daarenboven moet ook hier opgemerkt dat u ten overstaan van het CGVS heel duidelijk aangaf dat u géén lid was van HDP, wel een sympathisant die via diverse activiteiten de partij ondersteunde, zo stelde u. U voegde er zelfs aan toe dat, mocht u lid zijn geweest - wat u dus niet was - u nog meer problemen zou hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS 1e asielaanvraag, dd. 6 juli 2015, p.7). Dat u dan heden met een document afkomt waaruit uw recent lidmaatschap van HDP, nl. op 4 mei 2015 (volgens het attest en dus vóór uw vertrek uit Turkije), zou moeten blijken, is andermaal een frappante vaststelling die uw relaas nogmaals in een bedrieglijk daglicht plaatst.

Omtrent het attest, afkomstig van het Bureau van de Rechten van de Mens (dd. 17 augustus 2015), dient evenzeer te worden opgemerkt dat dit stuk enkel de verklaringen van N.(...) E.(...) - uw broer - herhaalt en aldus evenmin objectieve bewijswaarde bezit. Hij stelt daarin dat jullie familie 'altijd' om politieke en etnische redenen is vervolgd, omwille van wat uw oom is overkomen en omwille van u, dat er minstens één keer per week een inval van de politie bij jullie thuis is en dat dit alles onoverkomelijk is geworden. Het Bureau zelf voegt eraan toe dat u, in de omstandigheden geschetst door uw broer, in geval van terugkeer vanuit Brussel naar Istanbul zware straffen kan riskeren en in deplorabele detentieomstandigheden kan terecht komen. Opnieuw, deze stelling is enkel en alleen gebaseerd op de verklaringen van uw broer, die geen objectieve bron kan zijn én die duidelijk aangeeft dat u de familie om hulp heeft gevraagd aangezien u al 55 dagen vastzit in België. Dit document heeft, net zoals de andere stukken die u actueel voorlegt, een duidelijk gesolliciteerd karakter. Ook dringt de vraag zich op waarom uw broer (of éénder wie van jullie familie) pas na 20 jaar vervolging door de Turkse overheid deze problemen - toch wanneer jullie stellen dat de situatie onhoudbaar is geworden - heeft gemeld bij het Bureau voor de Rechten van de Mens te Istanbul en dit al niet veel eerder zou hebben gedaan. Het

is overduidelijk dat dit stuk enkel is opgesteld op uw vraag en ten behoeve van uw tweede asielaanvraag.

Tot slot, deze door u neergelegde stukken - met uitzondering van het attest van het Bureau van de Rechten van de Mens - zijn allemaal naar u doorgefaxte documenten en betreffen aldus kopieën. Zij hebben bijgevolg weinig of geen bewijswaarde. Noch de authenticiteit noch de herkomst ervan kan worden nagegaan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. (...)”.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het louter volharden in zijn asielmotieven, zijn beweerde politieke profiel en de door hem neergelegde documenten, het herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee hij aldus niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker met betrekking tot het attest van de advocaat en het attest van het Bureau voor de Rechten van de Mens aangeeft dat er geen contact werd opgenomen met zijn advocaat in Turkije noch met het Bureau voor de Rechten van de Mens, wordt opgemerkt dat verzoeker geen enkele poging doet om de concrete motivering in de bestreden beslissing aangaande het attest van zijn Turkse advocaat en van het Bureau voor de Rechten van de Mens te weerleggen. Met betrekking tot zijn advocaat werd in de bestreden beslissing overigens terecht het volgende opgemerkt: *“(…)Vooreerst is het duidelijk dat genoemde stukken op uw vraag of op vraag van uw familie zijn opgesteld en een gesolliciteerd karakter vertonen. Daarenboven is het wel zeer opvallend dat u plots een verklaring doorstuurt van ‘uw advocaat’ Banu Güveren terwijl u eerder verklaarde dat u inzake de rechtszaak die aanvang nam in 2009 (en tot heden nog onbeslist zou zijn) geen advocaat noch juridische bijstand had. Nadien gaf u aan weliswaar een advocaat nodig te hebben gehad mbt. de tweede rechtszaak tegen u teneinde een beroep tegen dat vonnis in te dienen. Bleek echter dat u diens naam niet kende, u herinnerde zich enkele zijn voornaam, nl. Ali. Dat u nu plots een verklaring doorstuurt van ‘uw’ advocaat, Banu Güveren, die perfect op de hoogte zou zijn van uw situatie in Turkije, is flagrant en strookt totaal niet met uw verklaringen in het kader van het gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS 1e asielaanvraag, dd. 6 juli 2015, p. 5). In hetzelfde verband dringt de vraag zich dan ook op waarom u of uw familie dan zo nalatig was en aan voormelde Banu Güveren geen informatie heeft gevraagd betreffende de redenen waarom u ongeveer twee jaar geleden plots en zonder dat u van iets wist een veroordeling van twee jaar gevangenis opliep. U verklaarde immers dat u totaal niet weet waarvan u werd beticht. Indien voormelde advocaat uw zaak/zaken opvolgt zou hij hier - en vervolgens ook u - toch een duidelijk antwoord moeten kunnen op geven. Dat dit niet het geval is ondergraaft opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging, alsook doet dit ernstige twijfels rijzen bij de herkomst van het door u neergelegde stuk.(…)”.* Ook werd vastgesteld dat de verklaring van de advocaat een fotokopie is, met weinig of geen bewijswaarde.

Uit het attest van het Bureau voor de Rechten van de Mens blijkt wel degelijk dat het attest de verklaringen van verzoekers broer herhaalt en dat het vervolgens eraan toevoegt dat verzoeker, in geval van terugkeer vanuit Brussel naar Turkije zware straffen kan riskeren en in deplorabele detentieomstandigheden terecht komen. Deze stelling is echter gebaseerd op de verklaringen van verzoekers broer, terwijl het attest verder verwijst naar de detentieomstandigheden in de gevangnissen van type F en naar de actuele context in Turkije. Het document staat dan ook niet zonder meer het verhaal van verzoeker, gezien het gebaseerd is op de verklaringen van verzoekers broer, die echter geen objectieve bron is. In de bestreden beslissing wordt verder terecht gesteld dat de vraag zich opdringt waarom verzoekers familie pas na 20 jaar vervolging door de Turkse overheid deze problemen heeft gemeld bij het Bureau voor de Rechten van de Mens.

Gelet op het voorgaande kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze een contactname met deze partijen een ander licht zou kunnen werpen op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen met

betrekking tot de door verzoeker voorgelegde stukken. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift evenmin valabele argumenten bij die deze vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Waar verzoeker volhardt dat zijn politiek engagement wordt bevestigd door de partij HDP, dat hij de kennisvragen over HDP correct en met de juiste details kon beantwoorden en dat hij een verschil maakt tussen sympathisant en lid en benadrukt dat de politieke opinie die de Turkse overheid aan hem verbindt van belang is, gaat verzoeker eraan voorbij dat de Raad in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag stelde dat verzoekers politieke verleden, Koerdisch engagement en lidmaatschap niet kan overtuigen, en dat het niet aannemelijk is dat hij niet eenduidig kan stellen of hij lid of sympathisant is van de HDP. Het betoog dat men omdat men lidgeld betaalt en dus officieel lid is niet wil zeggen dat men onmiddellijk kaderlid is, zoals verzoeker bedoelde, is slechts *post factum* en kan geen afbreuk aan de concrete gedane vaststellingen. Dat het verschil bestaat tussen sympathisant zijn en lid en dat dit bij de verwerende partij zeker bekend is, doet niets af aan verzoekers eigen verklaringen. Verzoeker maakt ook op geen enkele manier aannemelijk dat de Turkse overheid hem zijn beweerd politiek engagement toedicht.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van voornoemd arrest. Het voornoemd arrest wijst er enkel op dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. *In casu* werd verzoekers asielaanvraag niet afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten en aangevoerde politieke profiel ongeloofwaardig werden bevonden.

Verzoeker volhardt verder dat hij gekend staat als politiek geëngageerd en met sympathie voor de Koerdische strijd en stelt dat in het administratief dossier geen informatie terug te vinden is over de recente evoluties in Turkije terwijl hij verschillende elementen bijbrengt waaruit blijkt dat de situatie nu onveilig is voor wie aan de Koerdische beweging wordt gelinkt (zie o.m. een artikel dd. 2 september 2015 op de website van Human Rights Watch). Verzoeker gaat hiermee opnieuw voorbij aan het gegeven dat de Raad reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag in het arrest nr. 150 639 van 11 augustus 2015 oordeelde dat verzoekers politieke verleden en lidmaatschap niet kan overtuigen en dat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke. Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt trouwens wel degelijk dat er onderzoek is gebeurd naar de actuele veiligheidssituatie in Turkije. Derhalve wordt verwezen naar de beoordeling rond artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wordt er in de bestreden beslissing geenszins simpelweg gesteld dat het om faxberichten gaat en worden ze geenszins “van tafel geveegd”. Uit de bovenstaande motivering blijkt duidelijk dat omstandig omtrent de neergelegde documenten wordt gemotiveerd waarom ze niet als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, kunnen worden beschouwd.

Waar verzoeker onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn nog aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelde bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust,

doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het opvragen van documenten.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals *in casu* naar onder meer rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch omtrent o.a. mensenrechtenschendingen in Turkije en vervolging van (politieke) opposanten en een artikel van het Koerdisch Instituut te Brussel van 19 november 2012, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke. Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontcrachten. Nu zij op generlei wijze door verzoeker worden ontcracht of weerlegd blijven de motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

Aangaande de subsidiaire bescherming werpt verzoeker op dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat er een einde kwam aan de gewapende strijd in Turkije, terwijl president Erdogan het vredesproces met de Koerden beëindigde en de strijd tegen de PKK opnieuw in volle hevigheid is aangevat. Verzoeker verwijst ter zake naar verschillende nieuwsartikels en het reisadvies van Buitenlandse Zaken en meent dat de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie niet meer actueel is. Verzoeker voegt eraan toe dat hij een man van Koerdische origine met duidelijke en gekende sympathieën voor de Koerdische beweging in de huidige context gevaar loopt bij terugkeer naar Turkije. In het licht van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet en verzoekers verwijzing naar zijn beweerde politiek profiel/engagement, herhaalt de Raad opnieuw dat reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag in het arrest nr. 150 639 van 11 augustus 2015 werd geoordeeld dat verzoekers politieke verleden en lidmaatschap niet kan overtuigen en dat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels niet volstaat om aan te tonen dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

Verzoeker verwijst naar verschillende persartikelen die door verzoekers raadsman per schrijven werden overgemaakt, waaruit duidelijk blijkt dat de situatie voor Koerdische militanten veel gevaarlijker is geworden en dat een aanslagengolf het land teisterde en derhalve meent dat deze documenten zijn grote kwetsbaarheid aantonen als Koerdisch militant en gelet op de verslechterde situatie in Turkije en zo de kans de kans aanzienlijk groter maken dat hij, als Koerdische militant, voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoeker meent dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft nagelaten om aan te geven waarom deze documenten geen nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekers raadsman deze documenten geenszins als nieuwe elementen heeft aangemerkt in het desbetreffende schrijven. In dit schrijven wordt door verzoekers raadsman onder de titel “1. Nieuwe elementen” het proces verbaal van de politie, de brief van verzoekers oom, de brief van de voorzitter van de HDP, het proces verbaal van de politie tijdens de huiszoeking in 2009 en de brief van verzoekers raadsman, specifiek als nieuwe elementen aangemerkt. Onder de titel “2. Veiligheidssituatie in Turkije” wordt in de genoemde brief verwezen naar een aantal persartikelen. De Raad merkt op dat de genoemde persartikelen reeds werden aangehaald en besproken door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag. Aangezien deze elementen door verzoekers raadsman geenszins aangemerkt werden als zijnde nieuwe elementen en ook uit het administratief dossier blijkt dat ze niet nieuw zijn, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins worden verweten dat hij in de bestreden beslissing heeft nagelaten om aan te geven waarom deze documenten geen nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt voorts duidelijk dat er onderzoek is gebeurd naar de actuele veiligheidssituatie in Turkije. Zo wordt er in de bestreden beslissing niet gesteld dat er een einde kwam aan de gewapende strijd in Turkije, maar wordt er in tegendeel op gewezen dat de aanslag op 20 juli 2015 in de stad Suruç een einde maakte aan het staakt-het-vuren dat sinds maart 2013 van kracht was tussen de PKK en de Turkse overheid, dat de PKK sindsdien aanslagen pleegt op Turks veiligheidspersoneel en de Turkse autoriteiten op hun beurt luchtaanvallen en raids op bases van de PKK uitvoeren, maar dat het aantal burgerslachtoffers evenwel beperkt is gebleven. In de bestreden beslissing wordt er dan ook terecht gemotiveerd dat, niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Turkije, en het staakt-het-vuren tussen de PKK en de Turkse overheid heden niet meer gerespecteerd wordt, niet zonder meer kan worden besloten dat er actueel in Turkije - en meer bepaald in Istanbul waar verzoeker woonachtig was - sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dient nog opgemerkt dat verzoeker afkomstig is uit Istanbul, waar sporadisch aanslagen worden gepleegd. Deze aanslagen zijn evenwel steeds gericht tegen overheidsdoelwitten. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Turkse burgers niet het doelwit zijn.

De verwerende partij voegt bij de door haar neergelegde verweernota een actueel *addendum* betreffende de veiligheidssituatie in Turkije, en meer bepaald aangaande de gebeurtenissen in juli en augustus 2015, maar ook uit deze informatie blijkt dat niet zonder meer kan worden besloten dat er actueel in Istanbul - waar verzoeker woonachtig was - sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Noch uit het administratief dossier noch uit de door verzoeker bijgebrachte en aangehaalde informatie blijkt dat er actueel in Istanbul - waar verzoeker woonachtig was - sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier en de in de informatie die door verzoeker werd bijgebracht geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient erop gewezen dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.11. Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, heeft de commissaris-generaal hierover in de bestreden beslissing wel degelijk uitspraak gedaan.

Inzake verzoekers betoog omtrent het verbod op refoulement bij schending van artikel 3 EVRM en tot slot aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ondanks een verplichting opgelegd door artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, niet op een met redenen omklede wijze heeft geoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement, dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen net als de Raad in het kader van onderhavig beroep, enkel bevoegd is om die elementen te onderzoeken die verband houden met de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het voorgaande blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door verzoeker worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat de elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in voormelde artikelen, is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, net als de Raad in het kader van onderhavig beroep, niet bevoegd om na te gaan of deze doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in het land waarnaar hij zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF